

AZ ERDŐ

AZ 1862-BEN ALAPÍTOTT ERDÉSZETI LAPOK 103. ÉVFOLYAMA

1968. JÚLIUS XVII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

T A R T A L O M

<i>Dr. Madas András:</i> Az erdő- és fagazdasági politika időszzerű kérdései	289
<i>Dessewffy Imre:</i> Koncentrált rakodói üzemek kialakítása az erdőgazdaságban	295
<i>Fila József:</i> Hozzászólás az erdőgazdaságok új irányítási rendszerének legfontosabb kérdéseire	300
<i>Dr. Márkus László:</i> Üzemelemzések az erdőművelési ágazatban	305
<i>Szilágyi Benjamin:</i> A szovjet erdőművelés legújabb gépei	311
<i>Dr. Tóth Béla:</i> Az olaszországi nyárfatermesztésről	317
<i>Nguyen Huu Huy:</i> Vietnam erdeiről és erdőgazdaságáról	322
<i>Jérôme René:</i> Kutatói székház avatása Sárváron	324
Tudományos fokozatok újabb képviselői	328

Irodalmi Szemle

A faktitermelés gépesítésének új irányzata Kanadában (<i>Kassai J.</i>)	330
A folyók és patakok évi vizellátottságának (<i>Partos Gy.</i>)	331
A tölgyek mindkét fenotípusa képviselt a SZU-ban (<i>Halupa L.-né</i>)	331
A csemetéknek műanyagzacskóban való átteleltetése (<i>Jérôme R.</i>)	332
<i>Gal'perin, Z. Sz.—Klücskov E. I. et. al.:</i> A tehergépkocsi faanyagszállítás kézikönyve (<i>Walter F.</i>)	332
A kéregnek humuszképzőként való hasznosítása (<i>Jérôme R.</i>)	332
A tiszta jövedelem előre becslése (<i>dr. Babos I.</i>)	333
A gazdasági reform célkitűzéseinek megvalósítása (<i>Illyés B.</i>)	333
Ipari jellegű gépesített erdőgazdálkodás (<i>dr. Babos I.</i>)	333

Címkép: *Nguyen Huu Huy az Erdészeti Tudományos Intézet vietnami aspiránsa*

Hátlapon: *Lucos a Bükkfensíkon* (Kelet-bükki Áll. Erdőgazdaság—Foto ERTI, *Michalovszky J.* felvételei)

СО Д Е Р Ж А Н И Е

<i>Д-р Мадас А.:</i> Современные вопросы экономической политики лесного хозяйства и лесопользования	289
<i>Дежэффи И.:</i> Создание централизованных лесоскладов	295
<i>Фила Й.:</i> К важнейшим вопросам новой системы управления лесхозами	300
<i>Д-р Маркуш Л.:</i> Производственные анализы в лесном хозяйстве	305
<i>Силади Б.:</i> Новые машины советского лесного хозяйства	311
<i>Д-р Тотти Б.:</i> Некоторые вопросы итальянского тополеводства	317
<i>Нгуён Хуу Хуй:</i> О лесах и лесном хозяйстве Вьетнама	322
<i>Жером Р.:</i> Испыта тельная станция Шарвар в новом доме	324

I N H A L T S V E R Z E I C H N I S

<i>Dr. Madas A.:</i> Die aktuellen Fragen der Forst- und Holzwirtschaftspolitik	289
<i>Dessewffy I.:</i> Die Bildung konzentrierter Verladeplätze in der Forstwirtschaft	295
<i>Fila J.:</i> Beiträge zu den wichtigsten Fragen des neuen ökonomischen Systems in der Forstwirtschaftsbetrieben	300
<i>Dr. Márkus L.:</i> Betriebsanalysen im Waldbau	305
<i>Szilágyi B.:</i> Die neuesten Maschinen des sowjetischen Waldbaus	311
<i>Dr. Tóth B.:</i> Einige Fragen der Pappelwirtschaft in Italien	317
<i>Nguyen Huu Huy:</i> Über die Wälder und Forstwirtschaft Vietnams	322
<i>Jérôme R.:</i> Sárvárer Forschungsstelle in neuem Heim	324

A lapban megjelent tanulmányok szerzői:

Dessewffy Imre osztályvezető, MÉM Erdészeti és Faipari Műszaki-fejlesztési Főosztály, Budapest; *Fila József* igazgató, Gödöllői Áll. Erdőgazdaság, Gödöllő; *Jérôme René* erdőmérnök, MÉM Erdőrendezőiségek Műszaki Irodája, Budapest; *dr. Madas András*, főosztályvezető, OT Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Főosztály, Budapest; *dr. Márkus László* tudományos főmunkatárs, ERTI, Sopron; *Nguyen Huu Huy* erdőmérnök, aspiráns, ERTI, Budapest; *Szilágyi Benjámin* tudományos munkatárs, ERTI, Kecskemét; *dr. Tóth Béla* tudományos főmunkatárs, ERTI, Püspökladány.

Az erdő- és fagazdaságpolitika időszerű kérdései

DR. MADAS ANDRÁS

Az Országos Erdészeti Egyesület budapesti bizottságának rendezésében 1968. V. 31-én tartott előadás anyaga.

Az új gazdaságirányítási rendszer bevezetése után két kérdés-komplexummal állunk szemben. Egyrészt maga az új mechanizmus bevezetése jelent új problémákat mind a népgazdaságban, mind az erdőgazdaságban, másrészt az elmúlt 20 évi munkánk eredményeként több erdőnk és fánk van és ez már olyan nagyságrendű, hogy a feldolgozó kapacitások kiépítése a népgazdaság szerkezetében is változásokat igényel. Ezért az eddigi erdőgazdaságpolitika bizonyos mértékű reformálására, megújítására van szükség.

*

Tekintsük át először, hogy mi történt az erdőgazdaság területén a háború után és milyen eredményekig jutottunk el? Az 1948—1952 között kialakított erdőgazdaság-politika sarkalatos pontjai a következők voltak:

- megállítani a háború alatt és után kialakult rendkívül magas fahasználatot és redukálni azt a növedék szintjére, biztosítva ezzel a tartamos gazdálkodás alapvető feltételeit;
- a lehető legnagyobb erővel növelni az erdőterületet, hogy potenciálisan növekedjen élőfakészletünk és ezzel növekedjék a kitermelhető fatömeg;
- intenzifikálni az erdőgazdálkodást, növelni az előhasználatok arányát és ezzel növelni a kitermelhető fatömeget.

A szélesebb értelemben vett fagazdálkodás területén célul tűztük ki azt, hogy a lehető legnagyobb erővel, szükség esetén adminisztratív eszközökkel — erre egyébként a központi irányítás nagyon alkalmas volt — kizorítani a fát a felhasználási területekről annak érdekében, hogy a felhasználási oldalról ne nehezdedjen nagyon erős nyomás az erdőkre. Erre a célra jó eszközt jelentettek a különféle tilalmi listák és sikerre is vezettek. Az alkalmazott módszerek — párosulva a fahelyettesítő anyagok termelésének erőteljes növelésével — az építőiparban, talpfa-, tűzifa felhasználásban és általában a fát felhasználó területeken határozottan visszaszorították a fahasználatot. A következő célkitűzés az volt, hogy a feltétlenül szükséges iparifa növekményt a baráti államokkal kötött hosszulejártatú szerződésekkel biztosítsuk. Ezt sikerült viszonylag folyamatosan, főleg szovjet szállításokkal megoldani s így ez a feltétel szintén kielégítést nyert.

Nagy erőfeszítéssel — s meg kell mondanunk, hogy az erdőgazdaság területén dolgozók teljesen fegyelmezett és egyetértő munkájának az eredményeképpen — kialakult az egyensúlyi helyzet a fakitermelés lehetőségei, a fafogyasztás szükségletei, az ellátásnak külső forrásokból való biztosítása területén. Ez biztosította a népgazdaság fejlődését és biztosította az erdőgazdálkodás bővített újratermelését is.

Mindezek következményeképpen most beértek az elmúlt 20 év munkájának az eredményei. Ezek lényegében két forrásból táplálkoznak. Egyrészt megváltoztak az ismereteink az ország élőfakészletére vonatkozóan, tehát több fánk van, mint amennyivel az ötvenes évek elején számoltunk az akkori erdőkre vonatkozóan. A másik, a tényleges népgazdasági erőfeszítések eredménye és — pedig az, hogy 300 000 ha új erdőt telepítettünk, 300 000 ha erdőt újítottunk fel, s ezek között jelentős részt foglalnak el a gyorsan növényöző fafajok, amelyek lényegesen megnövelték a kitermelhető fatömeget.

Eben a helyzetben érkeztünk tehát el az új gazdaságirányítási rendszer bevezetéséhez és lényegében egy 15 éves távlati terv kidolgozásának a küszöbéhez. Az előbb elmondott és az elmúlt 20 évre vonatkozó helyzet egy kicsit az erdőgazdaság és a tervező szervek „belügye” volt. A problémák ugyanis lerendezhetők voltak a tervgazdálkodás normális menetében az éves és ötéves tervek keretei között az érdekelt szervek egyetértése alapján (OT—OEF). Erőfeszítéseink eredménye azonban most minőségi változást hozott, mert az a fatömeg, amivel rendelkezünk, most már olyan iparfejlesztést igényel, ami népgazdasági jelentőségűvé teszi az egész kérdést. Népgazdasági jelentőségűvé egyrészt a belépő termékek nagyságrendje és fontossága miatt, másodsor az ehhez szükséges eszközök megteremtése miatt.

Hogy a nagyságrendeket lássuk, emlékeztetek arra, hogy a tervezett Dél-dunai Cellulóz- és Papíripari Kombinát teljes kifejlesztésében kb. 10 milliárd forintnyi összegű beruházást fog igényelni. Dunaújváros a maga komplexumában annak idején ugyancsak 10 milliárd forintba került. Ilyen formában tehát az előbb elmondott fejlődés olyan nagyságrendű, hogy ezzel belépett a népgazdasági szintű problémák közé. Ez egyben sok minden kérdést illetően más megítélést igényel.

Vegyük sorra azokat a távlati kérdéseket, amelyekben az erdő- és fagazdaságpolitikát illetően bizonyos változtatásokat kell végeznünk azért, mert a nagyságrendileg nagyobb mennyiségű nyersanyag új helyzetet teremtett. Az első ilyen megítélendő kérdés a fejlesztés iránya és a fejlesztés lehetséges nagyságrendje. Ha helyes következtetéshez akarunk eljutni, akkor ezt a szükséglet oldaláról kell megközelíteni.

Az iparifa fogyasztása, de különösen azon belül a *papír- és cellulózipari termékek* fogyasztása nemzetközi méretekben az ipar növekedési ütemét meghaladó mértékben növekszik. Ez érthető, mert hiszen a papír jelentékeny része csomagolásra megy. A csomagolásban a szükséglet két irányban növekszik: egyrészt a termékek növekvő mennyisége igényel növekvő mennyiségű csomagolóeszközt, másrészt intenzifikálódik az egész csomagolástechnika. A csomagolás ma már szerves alkotórésze az egész ipari, az egész mezőgazdasági és élelmiszeripari fejlődésnek. Most már ott tartunk, hogy ha nem csomagoljuk be a terméket úgy, ahogy a vevő kívánja, akkor a terméket gyakran nem tudjuk külföldön értékesíteni. Ilyen formában tehát a szükséglet ma már nem vitatott, kielégítése két forrásból lehetséges: importból vagy a hazai nyersanyag feldolgozásával. Importból nincs addig a nagyságrendig vita, ameddig a Szovjetunió szállít, mert a Szovjetunió az árucserre forgalomban elfogadja a magyar termékek minőségét, elfogadta eddig is. Ez a mennyiség azonban nem elegendő arra, hogy a szükségleteket teljesen fedezze. A fejlett tőkés országokból való fedezetnek viszont határozott korlátai vannak.

Ilyen formában szinte egyetlen lehetséges útnak kínálkozik a hazai előállítás; a szükséglet oldaláról most már teljes egészében indokoltnak látszik a fafeldolgozás fejlesztése. Az erdő- és fagazdaságpolitikának tehát most a legfontosabb változása az, hogy a nyersanyagfeldolgozást olyan méretűre szüle-

sítse, hogy lehetőleg 1980—85-ig az akkor kitermelhetőnek ítélt fatömeg teljes egészében feldolgozható legyen. Ez a népgazdaság szerkezetében arányeltolódást igényel, jelentős erők átcsoportosítását és olyan iparágak kifejlesztését, amelyek Magyarországon eddig el voltak hanyagolva.

Eddig csak a cellulózárról és papírról beszéltünk. Egy 10 milliárdos beruházás állami nagy feladat és legfelsőbb döntést igényel. A fából gyártható termékek második típusa, ami már középüzemekben termelhető, a *farost- és forgácslemez*. Ezek olyan 200—400 millió nagyságrendű üzemek, ahol már vállalati források is igénybe vehetők. Ezeknek a termékeknek is egyértelmű a fejlődése, növekedése, de összefügg a fenyőfűrészáru fogyasztással. A fenyőfűrészáru fogyasztásunk rendkívül visszafogott volt a felszabadulás óta. Ezt utólag is teljesen korrektnek és helyesnek kell minősíteni, mert megakadályoztuk, hogy 5⁰/₀-nyi fenyőállományunkat letaroljuk, vagy az országot az import mértékelen növekedése révén gazdasági nehézségbe vigyük. Nagyjából most értük el az 1927—28 évek fenyőfűrészáru fogyasztási szintjét, a 900 ezer m³ körüli nagyságrendet. Kiszorítottuk egy sor területről a fenyőfűrészárut és most már csak azokon a területeken használjuk, ahol feltétlenül azt kell használni, jelenlegi fejlettségi szintünk mellett. Ezek a területek azonban növekednek és növekedésük most már gyorsuló ütemben emeli a fogyasztást. Fenyőfűrészárut importálni tőkés államokból az export ellentételek problematikus volta miatt nehéz, a Szovjetunióból pedig a továbbiakban csak mérsékelt növekedésre számíthatunk. A fenyőfűrészárut egyértelműen pótolja egy sor területen a forgácslap és bizonyos területeken a farost is. Ezek gyártása fejlesztendő, de meg kell változtatni azokat a közgazdasági tényezőket, amelyek jelenleg nem ösztönöznek eléggé a fenyőfűrészáruval szemben a forgács- és farostlemez felhasználására.

A harmadik terület a közvetlen *lombos fűrészáru* felhasználás, tehát a mechanikai feldolgozás vonala, amelynek fejlesztését véleményem szerint alapvetően kisüzemekben, jórészt fagyártmányműhelyekben, esetenként középüzemekben kell megoldani.

Ilyen formában tehát a nyersanyag feldolgozási és felhasználási irányjai teljesen biztosítottaknak látszanak; nem erőszakoltan, nem abból kiindulva, hogy van nyersanyag, most már csináljunk vele valamit, hanem abból, hogy ilyen szükségletek jelentkeznek, most már ezeknek a nyersanyagoknak a feldolgozásával elégsük ki ezeket az igényeket. Felvethető a kérdés, hogyha ez ennyire logikusnak tűnik, miért akadozik az egész kérdés, és miért megy ennyire nehezen tovább? Azt kell világosan látnunk, hogy mi túlságosan sokáig és túlságosan következetesen hirdettük azt, hogy a fát minden felhasználásból ki kell iktatni. Ez megrögződött a vezetés minden szintjén. Most nekünk az új helyzetben módosítanunk kell az eddigi erdő- és fagazdaság-politikánkat, el kell mondanunk, hogy *azoknak az intézkedéseknek az eredményeképpen, hogy kiszorítottuk a fát egy sor területről, sok erdőt telepítettünk, intenzíven gazdálkodunk, most már jelentős mennyiségű fánk lett és most a fát vissza kell vinni a felhasználás egy sor területére.*

Ezt lényegében felsőbb helyeken kell a gazdaságpolitikai koncepció kidolgozása során világossá tenni, és megtenni mindazokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek, de azért nem kell mindenben okvetlenül a főkoncepció kidolgozásáig és elfogadásáig várni. Erdőgazdasági szemléletünket a bekerített és védekezésre berendezett vár állapotából most meg kell változtatnunk és expanzív politikát kell a következő időszak tengelyébe állítani. A fát be kell vinni a népgazdaság vérkeringésébe azért, hogy az ország gazdasági helyzetét ezzel javítsuk és az embereknek olyan szükségleteit elégsük ki, amit ezzel a több-

letfával ki tudunk elégíteni. Ez a felhasználás oldaláról indokolt és a nyersanyag oldaláról alátámasztott vonal és ezt a módosított erdő- és fagazdaságpolitikánk egyik alapvonalává kell tennünk. Az erdőgazdaságpolitika másik, változatlan pillére pedig az, hogy változatlanul tovább kell folytatni az erdőterület növelésére irányuló politikánkat olyan területeken, amelyek szigorúan mért gazdaságossági vizsgálat alapján erdősitésre valók és ezzel meg kell teremtenünk a következő időkre a fakitermelés növelésének a lehetőségét.

*

Az új gazdaságirányítási rendszer bevezetésével adódó kérdésekkel már nem lehet ilyen zárt logikai körben foglalkozni, mivel ezek most alakulnak ki.

A gazdasági szabályozók körében eddig olyan rendszer alakult ki, ami kicsit partikulárisan szabályozza a kérdéseket és most, amikor ezek összefolynak és együttesen hatnak a gazdaság menetében, bizonyos területeken nem helyes irányba terelik a gazdasági folyamatokat. Két kérdést említek meg. Az egyik a fa *árszínvönala*. Volt egy olyan törekvés, hogy ha árrendezés van, akkor próbáljunk meg minden kérdést megoldani az erdőn belül és emeljük fel a faárszínvonalat. Erre objektíve részben szükség volt azért, hogy egyenesbe lehessen hozni a legrosszabb helyzetű gazdaságokat is, ne legyen veszteséges gazdaság az új mechanizmusban. Ehhez meg kellett emelni bizonyos szintig az árszínvonalat. A kidolgozás során voltak olyan elméleti okfejtések, hogy az erdőgazdaságba is be kell vezetni az állóeszközfizetési kötelezettséget az élőfakészlet után. Ilyen megfontolások alapján megemelésre került az árnívó. Azonban a gazdasági reform egyik alaptétele az volt, hogy egyetlen vállalat sem juthat az árrendezés során kedvezőbb helyzetbe, így a többlet nyereségük elvonásra került. Ilyenformán az iparifa átlagos értékesítési ára 43⁰/₀-kal emelkedett, de 32⁰/₀-kal nőtt az akkumuláció is, az elvonás. Ez azonban most visszaütött az erdőgazdaságokra, mert akkor, amikor a fa felhasználásában expanzív politikát kell kezdeményeznünk, magunk csökkentettük a fa versenyképességét. Ez hazai vonatkozásban még csak elviselhető lenne, bár ez sem tekinthető helyesnek, de csökkent a nemzetközi versenyképességünk, gyakorlatilag ellentétes szabályozást valósítottunk meg, mint ami a stratégiai célkitűzéseinkben szerepel. Most ilyen helyzetben vinni előre teljes erővel például a farost- és forgácslap üzemek létesítését, persze problematikus, mert árban nem versenyképesek a szovjet import forgács- és farostlemezekkel. (Ennek a nyersanyagár azonban csak egyik oka.)

A másik kérdést érintve rátérek arra a gyakorlati kérdésre, ami viszont már nagyon konkrétan az erdőgazdaságok, faipari üzemek igazgatóit, főmérnökeiket, az egyesületeket és mindazokat érinti, akik konkrétan foglalkoznak a fafeldolgozó üzemek vezetésével és faproblémákkal.

A közgazdasági szabályozók további hibája, hogy bizonyos mértékig kényelmes helyzetet teremtettek az erdőgazdaságok számára, mert nem ösztönzik kellően az üzemeket, hogy kihasználják a rendelkezésre álló fatömeget, nem teszik kellően érdekeltté például abban, hogy a cserállományokat maxímálisan kitermeljék. El kell érni, hogy a gazdaságok kezdeményezzenek és mondják meg mit és hogyan akarnak termelni, mihez kérnek segítséget. *Nem történhet meg az ebben az országban, hogy van nyersanyagunk, erre a nyersanyagra a népgazdaságnak szüksége van, de mi ezt nem juttatjuk el a fogyasztóhoz a gazdasági szabályozók fogyasztékosága miatt.* Ezért mi vagyunk első sorban a felelősek.

Van nagyon sok olyan termék, amelynek feldolgozásához nem kellenek állami nagyberuházások. Ilyen terület az egész mechanikai feldolgozás és az

ebből készült termékek, amelyeknek széles piaca volna, de mi ezeket a piacokat nem elégítjük ki. Ha a legkorszerűbb technológiát, technikát figyelembe vesszük, akkor azt kell mondani, hogy nem akadály a lombos fafaj, nem akadály a rövid vagy keskeny választék. Ma már hosszban és szélességben toldani, ragasztani, szárítani, hajlítani is lehet a fát. Ez azt jelenti, hogy a nagy fejlesztési célokra biztosított fatömeg mellett még mindig nagyon sok olyan faanyaggal rendelkezünk, amit fel lehet használni ilyen célokra. A fát többek között vissza kell vinni a hétvégi házakba, felvonulási épületekbe és lakásépítkezésekbe is. Meggyőződésem, hogy Magyarországon néhány év alatt sok száz, később sokezer lakást fogunk építeni forgácsból, farostból, ragasztott, hajlított tartókból és egyéb lombos választékból.

Ebben a kérdésben nagyon sok mindent tud tenni az erdőgazdaság és a feldolgozó ipar, lépcsőzetesen haladva a kisebb igénytől, tehát a hétvégi háztól előre a lakásig. A rendelkezésre álló kapacitások nagyok, sok épület tudunk megvalósítani. A mezőgazdaság a mostani években 600 000 m² nagyságrendű alapterületű istállót épít évente. Egy olyan kis üzem, mint a soproni Forgácslapgyár, amit négy éve meg akartunk szüntetni, ma képes 120 000 m² alapterületű istálló építéséhez szükséges panel és tartó termelésére. Ez azt jelenti, hogy az erdőgazdaság faipari üzemei részére itt a perspektíva, hogy az egész mezőgazdasági építkezést fokozatosan ellássák nyersanyaggal.

A hétvégi házak esetében ma az a helyzet, hogy munkásoknak, tisztviselőknek túlságosan drága a hagyományos — 80—100 000 Ft-os — épület. Tervezzünk olyan olcsó hétvégi házakat is, amelyek persze nem lesznek télen lakhatók — nem is ez a célja ezeknek — de ne kerüljenek többre, mint 20 000 Ft. Ez ellen ma sok építész tiltakozik, mert bizonyos vonatkozásban a XXI. századot szeretnék idevarázsolni, pedig ma még csak 1968-at írunk. Ezek a hétvégi házak majd 30 év múlva lebontásra kerülnek és majd akkor épül meg az, amit most akarnak mindenhova építtetni. Azért találunk ma sok helyen ládadeszkából, engedély nélkül épült és kifogásolható építményeket az üdülő telepeken, mert nincs olcsó hétvégi ház típus. Úgy gondolom, hogy ezen a területen is szintén nagyon konkrét, közvetlen teendői és lehetőségei vannak az erdőgazdaságoknak. Akik ebben kételkednek, tanácsolom, próbáljanak a Velenceitónál vagy a Balaton mellett, a Duna-kanyarban, a Mátrában vagy hasonló helyen egyetlen fa kerítésoszlopot venni. Nem tudnak, mert ilyet nem árulnak.

Akkor tehát, amikor az erdőgazdaságok nem tudják értékesíteni a fájukat, nincs ezeken a helyeken telep, amely vasárnap is nyitva van és a megrendelőknek házhoz szállít sok minden, ott szükséges anyagot, kerítésoszlopot, kerítést, deszkát stb. Szeretném azt a felfogást most erősíteni, hogy az ügyek a maguk folyamatában részben a felső vezetés által dönthetők el és valósíthatók meg, részben azonban *a konkrét helyen oldandók meg, ott pedig olyanná kell tenni a szabályozókat, hogy a gazdaságokat ilyen tevékenység folytatására szorítsa.*

Utoljára a tűzfát említem meg. Tűzifa értékesítési gondjaink vannak. Meg kell mondani, hogy az elmúlt 15 évben a Tervhivatalt az erdőgazdaságok elsősorban arra szorították, hogy biztosítsa a szükséges tűzifa importot. Ez nem mindig ment könnyen. Most új helyzet alakult ki, most az volt a kívánság, hogy állítsuk le a hosszúlejárátú szerződésben biztosított tűzifa importot. Ennek megfelelően sikerült az importot leállítani, de ennek ellenére értékesítési gondjaink vannak. A TŰZÉP-en keresztül történő értékesítés az erdőgazdaságok számára kétségtelenül kényelmes volt, de mint látjuk, a kérdést nem oldja meg. Az erdőgazdaságok előtt nyitva áll a lehetőség, hogy igénybe vegyék a többcsatornás értékesítési lehetőséget, amit az új gazdaságirányítási rendszer is biztosít az

azonos terméket gyártó, illetve forgalmazó vállalatok közötti versenyben. Gondolkozzunk azon, miként lehet a tűzifát a fogyasztóhoz eljuttatni. Ez már nem a felsőbb szervek ügye, hanem a termeléssel foglalkozóknak ügye, azok konkrét érdeke kell, hogy legyen.

*

Az elmúlt 20 év nagyon sikeres és nagy nehézségek árán végrehajtott erdőgazdaság-politikája végrehajtásának volt egy alapvető feltétele, éspedig az, hogy az erdészársadalom teljesen egyetértett a legfelsőbb vezetőktől a védkerületek vezetőiig abban, amit tenni kellett az erdőgazdaság-politika alapvető kérdéseiben; egy irányban húzott az egész erdészársadalom. A célok megítélésében és végrehajtásában ez az egység végül is nagy népgazdasági eredményekhez vezetett.

Most úgy tűnik, mintha ez az egység nem lenne teljes a célokban és a végrehajtásban. Több szempontból olyan helyzet adódott, ami még nem tette lehetővé, hogy ilyen egységes vonalat ki lehessen kovácsolni. Szeretném tehát kérni, hogy vonjuk össze az erőket a korszerűsített erdőgazdaság-politika és széles vett fagazdaság-politika kidolgozására, fogjuk szorosabbra a sorokat ennek végrehajtására.

Úgy gondolom, hogy az átmeneti bizonytalanság után az erők egységesítésére mindenkinben megvan a készség és erre a célra felajánlom az Országos Erdészeti Egyesületet, mint olyan fórumot, ahol ezeket a vitákat le lehet folytatni, ahol a legkülönbébb beosztású érdeklődők megjelenhetnek és az itt kialakult viták alapvetően segíthetik elő a célok kialakulását és a végrehajtásban való egységet.

Д-р Мадаш А.: СОВРЕМЕННЫЕ ВОПРОСЫ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ ПОЛИТИКИ ЛЕСНОГО ХОЗЯЙСТВА И ЛЕСОПОЛЬЗОВАНИЯ.

За истекшие 20 лет экономическая политика лесного хозяйства и лесопользования отличалась стремлением к быстрому расширению базы лесовыращивания и к строгой экономии древесины. В результате этого в настоящее время размер заготавливаемой древесины существенно увеличился и появились трудности именно в области обработки, использования древесного сырья. Вопрос стал уже народнохозяйственного значения. Развитие деревообрабатывающей промышленности и определяют в первую очередь потребности. Наибольшая потребность проявляется со стороны целлюлозно-бумажной промышленности ввиду того, что производство тары развивается быстрее, чем продукция промышленности и сельского хозяйства. Уже стало народнохозяйственным делом. Капиталовложения необходимой мощности. Покрытие нужд в пиломатериалах путем замены их продвигает развитие производства древесностружечных и древесноволокнистых плит. Это отчасти осуществимо из собственных источников производства. Важной отраслевой задачей является увеличение мощности лесопильных заводов, а также удовлетворение потребности населения в пиломатериалах и топливе. Для выполнения этого новая система управления экономикой создает все предпосылки.

Dr. Madas A.: DIE AKTUELLEN FRAGEN DER FORST- UND HOLZWIRTSCHAFTSPOLITIK.

Die ungarische Forst- und Holzwirtschaftspolitik wurde in den vergangenen 20 Jahren durch ein Bestreben auf die schnelle Erweiterung der Holzproduktionsbasis und durch die weitgehendste Holzeinsparung gekennzeichnet. Demzufolge steht heute wesentlich mehr einzuschlagendes Holz zur Verfügung und die Sorgen bestehen gerade bei der Verarbeitung, bei der Ausnutzung des Holzes. Diese Frage ist heute von volkswirtschaftlicher Bedeutung. Die Förderung der Holzindustrie soll aber vorerst von der Seite der Bedürfnisse motiviert werden. Der grösste Bedarf zeigt sich bei Papier und Zellstoff, denn die Ansprüche gegenüber der Verpackung steigen schneller, als die Produktion der Industrie und der Landwirtschaft. Die dazu nötige erhebliche Investition ist Sache der gesamten Volkswirtschaft. Die Deckung des Bedarfs an Nadel-schnittholz bedrängt zur Entwicklung der Produktion der als Ersatzstoffe dienenden Faser- und Spanplatten. Diese kann schon teilweise aus Betriebsmitteln gelöst werden. Eine ausgesprochene Betriebsaufgabe ist die Erhöhung der Sägekapazität und die unmittelbare Deckung des Bedarfs der Bevölkerung an Schnitt- und Brennholz. Das neue ökonomische System gibt dazu alle Möglichkeiten.